

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 43 (415)

П'ятниця, 4 січня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

РЕПОРТАЖ

Різдв'яний вечір

Кафедра російської і фотокореспондент пропонує знімки найістотніших, динамічних моментів свята. Щиро аллодували прибуті, наприклад, викладачі інституту. Тамари Леонідівна Белої, яка часто виступає ініціатором, організатором, а то й ведучою цих зустрічей, що відзначаються серйозно, духом добра і дружби.

Не став винятком і різдв'яний вечір. Тут було багато цікавого, веселого, приємного для душі і серця. Втім, це краще було б побачити, але для тих, хто не бачив, наш

**Л. БАЧЕК, викладач
кафедри російської та
української мов.**
Фото С. Лісового.

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

На засіданні вченої ради Інституту, яке відбулося 27 грудня, розглянуто цілий ряд питань, які мають важливе значення в повсякденному житті вузу. Це — затвердження рішення про стан матеріально-технічного забезпечення навчального процесу та інтенсифікації використання навчально-лабораторної бази кафедр, рішення про навчально-методичну роботу кафедр суспільних наук у зв'язку з

переходом до вивчення нових учбових дисциплін за новими навчальними програмами, затвердження тематики наукових досліджень на 1991 р., що фінансуються за рахунок ФНТРС.

Була і, так би мовити, приємна частина затвердження і обрання: завідувача лабораторії ЦНДІ «Інфракон» О. П. Ротштейна обрано за конкурсом на посаду професора кафедри АП, кандидата технічних наук В. В. Колодного представлено до звання доцента.

Затверджено план розподілу молодих спеціалістів випуску 1992 року.

РУХ НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ В ОКОПИ

НА ТЕМИ ДНЯ

Цей старовинний будинок на Пушкінській жартома називають Смольним, цебто, штабом революції. Не цікавився, хто тут хазяйнував раніше, але спадщина рухівця припала не найкраща. Сліди ветохості проступають на потресаних стінах, вижолобленому, ямкуватому мармурі старезної дошки, тисячу раз фарбованих високих дверях. Навіть при великому баганні міськради не можна запідозрити в симпатіях до Руху — виділене службове приміщення, без сумніву, характеризує рівень авторитету, який має нове утворення в очах влади.

В холі другого поверху розставлені стільці, вибиті, либонь, з десятка різних гарнітурів — всі вони не схожі один на одного, бувають в бавальцях, і, мабуть, принесені рухівцями та їхніми прихильниками з власних квартир і кухонь. Стільці чекають гостей — Крайова рада вирішила влаштувати прес-конференцію і поговорити про нинішній стан своїх справ.

На жаль, журналісти на це зібрання не з'явилися — небезпечно, нецікаво, чи уже й нема потреби — Рух списано з рахунку бойовитих громадських формувань?

Однозначно не відповісти, хоча думаю, що тут є всього потроху. І не дивно. Читав на днях у якійсь газеті, що після показу з телеекранів подій на Хрещатику за участю народного депутата Хмари, Рух в очах народу втратив усяку привабливість і йому тепер кінець. Така оптимістична точка зору постійно на слуху, вона посилено пропагується в усіх офіціозах, але мені здається, що це не що інше, як спроба видати бажане за дійсне. І переконана мене в цьому, насамперед, сама прес-конференція.

Група молодих людей зайшла туди прямо з під меблевого магазину, що по вулиці Київській. Вони там, виявилось, днюють і ночують, чекаючи своєї черги на стінки й гарнітури. Черга, власне, уже підійшла, але все, що не привозиться до магазину, адресоване інвалідам війни. Можна подумати, що вся Вінниця з одних інвалідів.

Насправді ж меблі пли-

вуть направо і наліво різним підозрілим покупцям.

— Просимо вас — допоможіть навести порядок.

З цим проханням люди йшли мимо помпезного хмарчоса міськради до вбогого особняка на Пушкінській. Отже, шукають поміччів не там, де — офіційна влада, а там — де народний Рух. Виявляється, що тут не тільки занотовують скарги, щоб потім занести їх до реєстру звинувачень на адресу партократії, а реально, по-діловому допомагають, одразу посилаючи в місце групи робітничого контролю. Те ж, по суті, могла б зробити й міськрада, але довіря до неї нема.

Рух не можна списувати з рахунку, а тим паче трітій зневагою і тотальним переслідуванням. Слово честі, мені, комуністів, соромно було сидіти на тій прес-конференції і слухати молоду людину на прізвище Карман, побиту до такої міри, що вона майже не бачила на праве око, і була синя всім обличчям. Побили в Піщанці на автовокзалі за те, що продавала рухівські видання.

Нині це — не кримінал. Однак, коли викликали міліцію, хлопці в синіх кашкетах не стали шукати свідків, а забрали Кармана, завізли на станцію швидкої допомоги і заходились складати протокола про його дрібне хуліганство. Побой і не подумали знімати. На це потрібна віза прокурора, а візи, ймовірно, не буде до тих пір, поки не зійдуть синяки. Теж — потворна усмішка радянського правосуддя.

На прес-конференції я чув заяву директора середньої школи з села Дашковець Літинського району О. І. Колесника, який буквально стогнав від горя і розпуки — доведеться розлучатись з улюбленою роботою. Замучили, закатували комісіями, перевірками, наклепами. За що?

За те, що має власну думку, визнає Рух, співчуває йому, говорить правду. — Нас три таких у районі — Гаврилов — з Осолінки, Ткачук — з Уладівки і я. Ми — не найгірші директори. Ткачук, приміром, створив у школі такий му-

зей, що вся область їздить дивитися. Але все одно виженуть. Думає не так, як хочеться начальству.

— Нас обзивають антирадянцями, націоналістами, сепаратистами, деструктивними силами, чорною зграєю бандерівців, — говорив на прес-конференції О. І. Нижник. — Одне слово, вішають усіх собак і поливають, якою хочете гідотою, з усіх ідеологічних поминиць. Але ми відкидаємо цю брехню червоного буржуїства, новітніх панів-експлуататорів, які воюють тільки і тільки за свої привілеї. Заради них вони готові і до крайніх заходів. Сьогодні ті — сепаратист і антирадянчик, а завтра — ворог народу. За таким сценарієм країна вже жила.

Не дають змоги захищатись, закрито дорогу в газети, на радіо, відмовляються виконувати умови протоколної угоди, підписаної ними ж самими наприкінці літа. Кажуть, що тепер це ні до чого. Часи помінялись. Тоді партія сиділа в окопах, а сьогодні вона з них вийшла і наступає по всьому фронту. А в наступі, виходить, усі методи дозволені? Переконувати можна не тільки словом, а й кулаками і чоботом?

Ми не святі і не герої, але в окопи нас не загнали. Мусить же хтось стати поперек дороги безчестю і злу.

...Я багато в чому не розділяю програмних положень Руху, не молюсь на його лідерів, але поважаю хоробріх і безкорисливих. Наш спільний дім не такий прекрасний, як ми думали. В ньому багато що треба переробити, або й збудувати заново. Це факт незаперечний.

Хіба ж розумний господар битиме домашніх за те, що вони зібрались помітити вікна, аби в хаті стало світліше?

Втім, це, коли господар розумний. А зараз нам усім треба цього розумного господаря ще знайти.

І. ВОЛОШЕНЮК.

ПОВТОРЮЄМО ПУБЛІКАЦІЮ

У номері газети за 21 грудня в матеріалі «За здоров'ям — у „Супутник“ з вини верстальника друкарні і чергового редактора допущено перекидання в текст (загон рядків). У зв'язку з цим частину публікації друкуємо повторно.

За здоров'ям — у „Супутник“

Мабуть, хтось недодумав, розмістивши цей оздоровчий заклад у дальньому від інституту гуртожитку № 3, що й входить з подвір'я. Не відразу й відшукаєш. За те, коли туди потрапиш — від душі дякуєш і керівництву інституту, і професіції, і медичним працівникам за цей прекрасний «департамент» здоров'я.

З перших кроків бачиш, що це не просто рядовий оздоровчий чи медпрофілакторій, яких багато на підприємствах, в учбових закладах. Бо тут не тільки надають профілактичну допомогу, а прагнуть вилікувати пацієнтів новітніми силами, свіжості і гарного самопочуття, що в кінцевому результаті і є здоров'ям. І хоч у невеличкого колективу цього закладу нема визначних медичних світил, своїх фелдшерових, чазових, він свою справу робить сумлінно і кваліфіковано. Усюди йде наполеглива, поглиблена робота. Ось в залі лікувальної фізкультури пацієнтка виконує комплекс вправ, який сприяє поліпшенню серцево-судинної діяльності. В іншому кабінеті хворий одержує парабіно — озонотерапевтичне лікування, це в інших йдуть інгаляційні процедури, труляться масажист, гінеколог, в спеціальній кімнаті відвідувачі через соломинку смочують коктейлі з цілющих трав.

За кількістю різної медичної техніки і послуг «Супутник» лікувальний не поступається місцям поліклінікам. Електрофорез, лазерна установка, ванна для плавильних процедур — це далеко не повний перелік всього того, чим оснащений санаторій — профілакторій політеху.

Треба віддати належне головлікарю, ветерану Великої Вітчизняної війни Павлу Полікарповичу Коби, який день за днем, почавши з кількох приміщень на першому поверсі гуртожитку, відвоював «життєвий простір», штатні одиниці, кошти, обладнання і на сьогодні разом з колегами господарює вже на трьох поверхах, ще й окремому ідальному обладнанню не подає.

А ось який «Супутник» для, так би мовити, душі. Милують око просторі, добре обладнані спальні кімнати на 2—3 місця. Книжкові доріжки, картини, привабливий інтер'єр коридорів, холів, затишок і тиша, все це настрює на приємний відпочинок, на бесіду, спілкування.

Звісно, у працівників санаторію — профілакторію є й чимало проблем (наша газета вже писала про них), але у кого і коли їх не було? Важливо те, що медперсонал їх переборює, намагається високо тримати марку здоров'я Вінницького політехнічного інституту.

І тримає. Про це свідчать призове місце, зайняване «Супутником» серед споріднених санаторіїв — профілакторіїв країни.

Отже, не гайтеся, друзі! Двері «Супутника» відчинені для всіх!

Л. НОВІНСЬКИЙ.

